

самы тѣ консулы не го имали за срамъ да вървѣтъ слѣдъ плуга и саморѣчно да обработватъ свое то не голѣмо наслѣдіе, съ което тѣ исклучително живѣли. Други тѣ промыслы малко были извѣстны. Изъ-най-напредъ съ-вѣмъ не употребявали въ земледѣліе то робы, на които послѣ възложили обрабоцанье то на нивья та и занятіе то съ занаеты.

Сѣкій глава на челядъ та си былъ царь въ нея. Доро въ най дирны тѣ времена, баща та могълъ да располага живота на сына си, до като формално не го освобожда-валъ. Безъ да са бои отъ прислѣдваніе то на закона, той могълъ да умъртвява дѣца та си или да ги продава въ робство. Тѣй и заимодавцы тѣ, които не полѣчали исплащанье то на пары тѣ си, могли да умъртвяватъ или да продаватъ въ робство длѣжници тѣ си.

Слѣдъ петъ стотинъ години отъ основаніе то на Римъ, нравственна та простота была ёще толкози голѣ-ма, щото видѣло са за необыкновенно нѣщо дѣто дозво-лили на консула Дуилія да са завръща у тѣхъ-си съ машамы. До като са уназвала въ обычай тѣ тѣзи нра-вственна простота, — сила та и ёкость та, съ които Римляны тѣ покорили сичкія свѣтъ, оставали си нестру-шимы. Наистина, въ отношеніе на науки тѣ и худо-жества та, тѣ далечъ устѣпвали на Гърцы тѣ. Макарь Римляны тѣ и да грабили Азіатски тѣ сѣкровища, ма-каръ и за преголѣмы суммы да купували художественны тѣ произведенія и картины тѣ на Гърцы тѣ, но тѣ пра-вляли туй повече зацото обичали великолѣпіе то, неже-ли че проумѣвали отъ искусство. Драгоцѣнна та картина, що са паднѣла на Римляны тѣ, при разграбванье то на Коринѣъ, войны тѣ нѣ употребявали вмѣсто играчна дѣска; а когато нѣкой-си азіатскій царь предложилъ за нея 525,000 гроша, консулъ тѣ Муммій не му у-стѣпилъ картина та, зацото мыслялъ, че въ нея има скрита чародѣйственна сила.

Театралны тѣ представанія са поченѣли въ Римъ предъ двѣстѣ и педесетъ години до рождество Христо-